

Ministeren for offentlige Arbejder (Fris-Skotte): Det Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, er i Overensstemmelse med de Udtalelser, jeg fremkom med ved anden Behandling, og tilsigter at give Staten og Kommunerne Stempelfrihed og Gebyrfrihed ved Tinglysning af Panteret for de paagældende Laan. Jeg skal tillade mig at anbefale Ændringsforslaget til Vedtagelse.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Ændringsforslaget
vedtoges uden Afstemning.

Derefter sattes Lovforslaget som Helhed til Forhandling.

Christensen (Høng): Jeg vil gerne udtale min Tilfredshed med det Ændringsforslag, der blev vedtaget ved anden Behandling, og som gaar ud paa, at der indrømmes Kommunerne en vis begrænset Panteret i Privatbanernes Nyanskaffelser for den Garanti, Kommunerne maatte paatage sig for de Restlaans Forrentning og Tilbagebetaling, der omhandles i Lovforslaget, ligesom jeg ogsaa finder det rimeligt, at der ydes Kommunerne Stempel- og Gebyrfrihed for de Dokumenter, der i den Anledning oprettes og tinglyses. Begge disse Ændringer betyder utvivlsomt en Forbedring af Lovforslaget, navnlig fordi man herved anerkender en Sikkerhedsret for Kommunerne. Disse Forbedringer kan jeg fuldt ud paaske, men det, Kommunerne her opnaar, er dog kun grumme lidt og langtfra tilstrækkeligt til at tilfredsstille dem. Det, der er opnaaet, er som anført, at der i disse begrænsede Tilfælde anerkendes en Sikkerhedsret, men Kommunerne bør have en langt videregaaende Panteret; Panteretten bør udstrækkes til at omfatte de Underskudsandele, som Kommunerne Aar efter Aar maa indbetale, og Panteretten bør gives i hele Baner med Spor, Bygninger, Materiel og alt Tilbehør i øvrigt. Jeg tror, der er mange Kommuner, som nærer Ønske om at opnaa en saadan Retsstilling, og deres Antal vil sikkert forøges med Aarene. Jeg forstaa heller ikke, hvorfor der skulde være noget til Hinder for at indrømme Kommunerne denne Ret til Pantessikkerhed for betalte Underskudsbidrag; for mig er disse Krav simpelt hen Retfærdighedskrav. Kommunernes Krav bør derfor møde Velvillie fra Banernes Side, det er i Banernes egen velforstaaede Interesse. Hos Statsmagten synes jeg heller ikke, Kravene bør møde

Modstand; Kommunerne kan jo selv afgøre, i hvor vid Udstrækning de vil benytte sig af den Ret, de maatte faa.

Ud fra disse Betragtninger vil jeg gerne rette det Spørgsmaal til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, om han ikke kan gaa med til at give Kommunerne Ret til Pantessikkerhed for alt, hvad der af dem betaales til Banerne. Helst vilde jeg naturligvis have denne Ret sikret allerede i nærværende Lovforslag, men kan dette ikke lade sig gøre, vil jeg gerne bede den højtærede Minister om at overveje Spørgsmaalet — eventuelt i Forbindelse med Justitsministeriet af Hensyn til, at der maaske findes adskillige juridiske Problemer i det — og derefter fremsætte formuleret Forslag paa Rigsdagen. Jeg tror, det er et Spørgsmaal, man ikke i Fremtiden kommer udenom. Kommunernes og Privatbanernes indbyrdes Forhold kan ikke være afgjort med de yderst begrænsede og beskedne Sikkerhedsrettigheder, der her er tilstaaet Kommunerne.

Efter min Opfattelse vil det ogsaa i det lange Løb blive til Gavn for Privatbanerne og alle dem, der er knyttet til dem, at man paa dette Punkt er lydør for Kommunernes Ønsker.

Korsgaard: Dette Lovforslag har jo haft en ret hurtig Gang igennem Folketinget, saa hurtig, at forskellige betydelige Erhvervsorganisationer ikke har haft Lejlighed til at fremsætte deres Ønsker før nu, da Lovforslaget er til endelig Afgørelse. De paagældende store Erhvervsorganisationer er Industriraadet og Sammenslutningen af Handelsforeninger — det officielle Navn erindrer jeg ikke i Øjeblikket. Hvis disse Organisationer havde været opmærksomme paa, at det hastede saa stærkt, vilde de, før Lovforslaget kom til anden Behandling, have henvendt sig til Udvalget og søgt at opnaa, at det Udvalg, som skal overvaage Lovforslagets Udførelse i Praksis, suppleredes med 2 Repræsentanter, 1 for Industriraadet og 1 for de paagældende Handelsforeninger. Man havde, som sagt, ikke troet, det var gaaet saa hurtigt, og derfor er man for saa vidt kommet for sent med Henvendelsen, men der er sket en Henvendelse til Udvalget og saa vidt mig bekendt ogsaa til den højtærede Minister for offentlige Arbejder. De paagældende Organisationers Argumentation er denne, at Banernes Berettigelse i høj Grad afhænger af, hvor meget Erhvervslivet har Brug for dem, og jeg forstaa, at Argumentationen gaar ud paa, at man, hvis Erhvervs-